

Sygn. akt IV U 724/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2019r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Jerzy Zalasieński
Protokolant	st. sekr. sądowy Iwona Chojecka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 listopada 2019r. w S.

odwołania G. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 23 sierpnia 2017 r. Nr (...) -SER- (...)

w sprawie G. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala G. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia (...)2022 roku.

Sygn. akt IV U 724/17 **UZASADNIENIE**

Decyzją z (...)2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.57 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił G. K. od 1 sierpnia 2017r. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że u ubezpieczonej nie stwierdzono niezdolności do pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła G. K. wnosząc o jej zmianę i ustalenie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu stanowiska wskazała m.in., że organ rentowy dokonał błędnej oceny stanu jej zdrowia. Ubezpieczona wskazała, iż jej stan zdrowia nie uległ poprawie, a wręcz przeciwnie. jej schorzenia o charakterze psychologiczno-psychiatrycznym pogłębiają się. Pozostaje pod stałą opieką lekarza psychiatry i na stałe przyjmuje leki (odwołanie k.1 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując że zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 7 sierpnia 2017r., która nie stwierdziła u ubezpieczonej niezdolności do pracy, a odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby zmianę tej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.2-3 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczona G. K. uprawniona była do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 1 czerwca 2001r. do 31 lipca 2017r. (decyzje o przyznaniu renty – w aktach rentowych).

W dniu 19 czerwca 2017r. ubezpieczona wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (wniosek k.241 akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczoną na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 14 lipca 2017r. ustalił, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z 14 lipca 2017r. k.244 akt rentowych). Na skutek sprzeciwu ubezpieczonej od powyższego orzeczenia lekarza orzecznika, ubezpieczona skierowana została na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 7 sierpnia 2017r. ustaliła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (sprzeciw ubezpieczonej od orzeczenia lekarza orzecznika k.97 akt rentowych – tom dokumentacji medycznej i orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 7 sierpnia 2017r. k.246 akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 23 sierpnia 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 sierpnia 2017r. (decyzja z 23 sierpnia 2017r. k.248 akt rentowych).

G. K. ma (...)lata i wykształcenie zawodowe - krawiec. Od 22 października 1997r. ubezpieczona pracuje w warunkach pracy chronionej jako pomoc krawcowej w (...) Usługowej Spółdzielni (...) w S. (zaświadczenia pracodawcy – w aktach rentowych).

Ubezpieczona posiada orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności datowanym od 9 listopada 2017r. (orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. z 1 kwietnia 2019r. k.130 akt sprawy).

Ubezpieczona cierpi na o. m.. Od 2001r. występują u niej nawracające zaburzenia depresyjne. Z powodu dwukrotnej próby samobójczej była hospitalizowana psychiatrycznie w 2001r. Od 2011r. u ubezpieczonej obserwowano organiczne zaburzenia depresyjne, a od 2015r. inne zaburzenia psychiczne spowodowane uszkodzeniem lub dysfunkcją mózgu lub choroba somatyczną. W latach 2013-2018 ubezpieczona była pięciokrotnie hospitalizowana, w tym trzykrotnie w Oddziale (...) w K., po raz ostatni w okresie od 5 września 2017r. do 20 lutego 2018r. z powodu zaburzeń osobowości. Obecnie pozostaje pod opieką (...), ponadto korzysta ze wsparcia psychologicznego. Mimo stosowanego leczenia farmakologicznego i oddziaływań psychologicznych nie osiągnęto długotrwałej poprawy stanu psychicznego ubezpieczonej, o czym świadczą kilkakrotne hospitalizacje psychiatryczne. Ponadto u ubezpieczonej rozpoznano padaczkę, która dodatkowo pogarsza zdolność ubezpieczonej do zatrudnienia na otwartym rynku pracy. Ubezpieczona ujawnia chwiejny afekt oraz zmienny poziom aktywności z nasilaniem objawów depresyjnych. Zaburzenia psychiczne, którymi dotknięta jest ubezpieczona w poważnym stopniu obniżają jej zdolności adaptacyjne. Z względu na organiczną chwiejność afektywną ze współistniejącymi zaburzeniami osobowości mieszanymi, skutkującymi poważnymi problemami w codziennym funkcjonowaniu ubezpieczona pozostaje częściowo niezdolna do pracy, a przewidywany okres trwania tej niezdolności to 31 sierpnia 2022r. (opinia biegłych z zakresu psychiatrii M. A. i psychologii N. B. k.159-161 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej G. K. podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art.57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r., poz.748 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. W myśl art.12 ust.1, 2 i 3 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo

niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonej od decyzji organu rentowego odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało ustalenia, czy u ubezpieczonej po 31 lipca 2017r. istnieje w dalszym ciągu niezdolność do pracy, a jeżeli tak, to jakiego stopnia. W tym celu Sąd zasięgnął opinii dwóch zespołów biegłych z zakresu medycyny. Opinia drugiego zespołu biegłych z zakresu psychiatrii M. A. i psychologii N. B. dała podstawy do ustalenia, że ubezpieczona jest nadal ,tj. od 1 sierpnia 2017r. osobą częściowo niezdolną do pracy. W złożonej opinii biegli rozpoznali u ubezpieczonej o. m. skutkujące poważnymi problemami w codziennym funkcjonowaniu. Analizując powyższą opinię biegłych Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona wiarygodny dowód w sprawie. Zdaniem Sądu opinia ta jest pełna, wyczerpująca i kompleksowo odnosi się do stanu zdrowia ubezpieczonej. Treść opinii biegłych nie daje podstaw do ustalenia, że doszło do poprawy stanu zdrowia ubezpieczonej od czasu, gdy była uznana za osobę całkowicie niezdolną do pracy. Opinia została sporządzona po przeprowadzeniu badania podmiotowego i przedmiotowego ubezpieczonej, po analizie akt sprawy i dokumentacji medycznej ubezpieczonej.

Co do opinii biegłych psychiatry J. U., psychologa N. W., a także specjalistów z zakresu medycyny pracy L. M. i A. S., którzy stwierdzili, że ubezpieczona nie jest częściowo niezdolna do pracy Sąd stwierdził, że opinie te nie mogą stanowić podstawy rozstrzygnięcia z uwagi na mało wyczerpujące i przekonujące uzasadnienie oraz brak wykazania poprawy stanu zdrowia ubezpieczonej. Stwierdzenie przez biegłego psychiatrę, że na nieprawidłowy wynik badania (...) z 5 grudnia 2016r. duży wpływ mogły mieć stosowane przez ubezpieczoną leki tymoleptyczne i stabilizujące nastrój nie jest przekonującym argumentem za ustaleniem, że ubezpieczona nie jest częściowo niezdolna do pracy (opinia uzupełniająca k.69v akt sprawy). Fakt, iż ubezpieczona pracuje w warunkach pracy chronionej nie świadczy o tym, że jest osobą zdolną do pracy w tzw. normalnych warunkach. Stosownie do treści art. 13 ust.4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zachowanie zdolności do pracy w warunkach określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie stanowi przeszkody do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy. Oceniając zdolność do wykonywania pracy przez ubezpieczoną należy mieć również na uwadze, że ubezpieczona cierpi również na padaczkę, która dodatkowo pogarsza jej zdolność do zatrudnienia na otwartym rynku pracy.

Wniosków zawartych w opinii drugiego zespołu biegłych z zakresu psychiatrii M. A. i psychologii N. B. nie podważyły uwagi organu rentowego (k.172-173 akt sprawy). W ocenie Sądu zawarte w w/w piśmie zastrzeżenia do opinii wymienionych biegłych nie są umotywowane merytorycznie i stanowią polemikę z prawidłowymi ustaleniami biegłych. Zauważenia bowiem wymaga, że organ rentowy wskazywał jedynie na odmienną ocenę stanu zdrowia ubezpieczonej dokonaną przez pierwszy zespół biegłych. W tej sytuacji Sąd stwierdził, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do wydania rozstrzygnięcia. Dlatego też wniosek organu rentowego o przeprowadzenie dowodu z opinii innych biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii jako zbędny, podlegał oddaleniu.

Całokształt okoliczności sprawy – w szczególności opinia drugiego zespołu biegłych z zakresu psychiatrii M. A. i psychologii N. B. - dała podstawy do ustalenia, że ubezpieczona w dalszym ciągu jest osobą częściowo niezdolną do pracy w okresie od 1 sierpnia 2017r. do 31 sierpnia 2022r.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.